

Marjolein Bastin: We willen

Marjolein Bastin – bekend van de wekelijkse natuurpagina in de Libelle – is dol op vlinders en voelt zich zeer betrokken bij De Vlinderstichting. Momenteel is er een prachtige tentoonstelling van haar tekeningen te zien in het Noord-Veluws Museum. Op een zonnige, maar frisse dag rijden we daarom naar Wekerom voor een interview.

Tekst:
Liesbeth van Agt &
Titia Wolterbeek
De Vlinderstichting

Marjolein heeft van kinds af aan een fascinatie gehad voor kleine beestjes. Als klein meisje stopte ze mieren in een potje en keek wat die uitvoerden. Door ze van dichtbij te bekijken is die fascinatie voor kleine beestjes verder gegroeid. “Ik heb een hele brede belangstelling voor de natuur. Vroeger hield ik er gewoon zonder meer heel veel van, nu vind ik het belangrijk om alles in stand te houden. Ik vind het kleine echt heel belangrijk. Ik wil dicht bij de grond zijn. Ik wil voelen, ruiken ... Ik weet nog, toen ik een jaar of tien, elf was, dan ging de buitenlamp aan als mijn ouders 's avonds visite kregen. Ik moest dan naar bed, maar ik ging bij die lamp naar de nachtvlinders kijken, dat kon ik niet laten.

Mijn vader is opgegroeid met Thijsse, en van hem kreeg ik alle Thijsse-boeken waar ik nog steeds zo dol op ben. En de Levende Natuur, allemaal ingebonden vanaf 1898, dat was mijn kinderlectuur. Hoe anders is onze instelling naar de natuur geworden in een

eeuw tijd. Toen was het nog allemaal nieuw: Thijsse ontdekte veel dingen voor het eerst. En nu is er zoveel bekend, De Vlinderstichting weet bijna alles van vlinders!”

Een eigen natuurrubriek in Libelle

“Mijn vader, John uit den Bogaard, was de auteur van de boeken en tv-serie over Swiebertje. Toen ik jong was, heb ik de boeken geïllustreerd. Dat waren de eerste tekeningen die van mij gepubliceerd zijn nadat ik van de academie kwam, dat vond ik heel spannend. Vlak na die tijd heb ik voor veel jeugdbladen zoals Eppo, Taptoe en Okki getekend en ook andere jeugdboeken geïllustreerd. Ik kon er wat mee verdienen, maar het gaf me nooit echt verrukking.

En toen, nu 45 jaar geleden, vroeg Libelle of ik voor ze wilde gaan tekenen. In het begin kreeg ik alleen opdrachten zoals je huis verbouwen, je keuken schilderen, borstvergroting, korte verhalen. Het was ‘in

Marjolein zit elke ochtend om 6.00 uur op haar werkplek.

en alle twee hetzelfde

Een tekening die Marjolein aan het maken is met uiteraard een paar vlinders erop.

opdracht' tekenen. Ik vond daar weinig bevrediging in dus achterop tekende ik met potlood nog wel eens wat anders wat ik zag, kleine dingen in de natuur. Dan vertelde ik aan Rob van Vuure, de hoofdredacteur, wat ik had gezien. Op een gegeven moment werd het tijdschrift Grasduinen opgezet en de natuurredacteur van de Libelle vertrok daarheen. En Libelle zat ineens zonder. Toen gaf Rob me een eigen natuurrubriek in Libelle. Ik dacht echt dat ik dat niet kon, maar Rob haalde me na lang praten toch over. Daarmee was ik eindelijk in mijn eigen wereld terechtgekomen, ik kon laten zien wat ik echt belangrijk vond. En toen was ik niet meer te houden. 45 jaar lang, ondanks ziektes en zwangerschappen, heb ik geen week gemist en ik hoop dat ik er nog heel lang mee door mag gaan. Ik werk nog net zo hard als vroeger, met net zoveel enthousiasme. Ik hoef nooit na te denken: je loopt naar buiten, je bent verbaasd over iets, er is altijd inspiratie. Ik maak voor Libelle 52 tekeningen per jaar, ik kies helemaal zelf wat ik daarin wil zeggen en stel ze helemaal zelf samen. Natuurlijk houd ik daarbij rekening met wat mensen aanspreekt en zorg ik voor variatie: ik mag niet elke week alleen over vlinders tekenen."

Alles moet kloppen

Wij vragen haar hoe ze eigenlijk werkt. Marjolein: "Ik teken op mijn eigen manier, geïnspireerd door alles wat ik in de natuur zie. Ik ben nu een argusvlinder aan het tekenen, kijk eens wat een gecompliceerd patroon die vlinder heeft! Daar ben ik dan wel een uur mee bezig, om alles toch precies op de goede plek te krijgen in de goede kleur. Vlinders tekenen is een hele klus: alles moet kloppen. Ook al heb je hem al tien keer getekend, dat maakt niet uit. Daardoor besef je weer hoe bijzonder de vlinders zijn. Het is fijn dat ik met mijn tekeningen een groot publiek kan bereiken. Ik hoop vooral dat iedereen goed gaat kijken en daardoor veel beter begrijpt hoe de dingen in elkaar zitten. Ik zeg altijd: ga niet wandelen of fietsen, maar ga rustig op een bankje zitten en kijk wat er allemaal gebeurt in de natuur. Dan leer je de natuur echt kennen! Dan ga je vanzelf beter met de natuur om.

Ik ben ook geïnspireerd door mensen als Goedaert, Sepp en Maria Sibylla Merian, die in de zestiende eeuw, toen ze begonnen met stillevenen, vlinders op hun schilderijen wilden hebben. Elke vlinder is zó'n vliegend kunstwerkje. Toen al waren mensen er hele-

De tuin van Marjolein is voor haar een onuitputtelijke inspiratiebron.

maal verrukt van. Dat begrijp ik heel goed! Om dat te laten zien hangt mijn exemplaar van Merian nu op de tentoonstelling in het Noord-Veluws Museum.”

Tekenen is ademen

Op de tentoonstelling in Nunspeet hangen de originele tekeningen van Marjolein: heel bijzonder om deze een keer in het echt te kunnen zien. Marjolein: “Die tekeningen zijn met zoveel liefde gemaakt ... ik ben helemaal niet zweverig van aard, maar ik denk dat dat op de een of andere manier toch overkomt. Omdat ik alles eerlijk, vol liefde en vol overtuiging maak. Dat voelen mensen toch. Jij bent je tekeningen en je tekeningen zijn jou. Daarom heet die tentoonstelling ook ‘Tekenen is ademen’. Ik ben het. Daarom heb ik ook het gevoel dat ik niet doodga als ik doodga. Omdat al het moois waar ik mee omringd was, dat blijft door mijn tekeningen bestaan. Die tentoonstelling is erg fijn, maar alle drukte eromheen hoeft eigenlijk niet van mij ... ik wil weer terug naar het tekenen. Want dat is waar mijn accu door opgeladen wordt.”

Bevleugelen en bevonken

Wij zijn natuurlijk benieuwd hoe Marjolein naar De Vlinderstichting kijkt. Marjolein: “Ik vind het geweldig dat jullie er zijn. Omdat je de loep boven vlinders zet. Als jullie er niet waren, zou er veel minder aandacht zijn voor vlinders. Jullie hebben donateurs, jullie doen acties, en indirect bereik je nog zoveel meer via alle mensen die je ‘bevleugelt’. In jullie blad Vlinders kan

ik lezen hoe het echt zit met een vlinder: jullie gaan vele stappen dieper dan ik. Jullie vertellen waar zo’n beestje van houdt, waar hij wil leven, wat we kunnen doen om zijn biotoop in stand te houden en te vergroten. Daarvoor zijn jullie: om dingen uit te leggen over al dat kleins en moois. Het heeft zoveel met kennis te maken. Dat maakt mensen nieuwsgierig. Dat is waar we allebei aan werken: mensen geïnteresseerd maken en een klein zetje geven om anders te gaan kijken. Wanneer ze denken: hé, wat is dat, zou dat een distelvlinder kunnen zijn? En dan heb je er zo een fan bij. Dat is het heerlijke: als je iemand kunt ‘bevonken’ met je eigen enthousiasme, dan ontstaat er een nieuw vuurtje. En dat vinden wij allebei heel belangrijk, om die ruimte en aandacht te creëren voor de kleine beestjes. Alleen kunnen jullie daar veel duidelijker in zijn, omdat je een veel beter afgebakend werkkterrein hebt. Ga daar vooral mee door!” ●

Ga met korting naar de tentoonstelling!

De tentoonstelling ‘Tekenen is ademen’ van Marjolein Bastin in het Noord-Veluws Museum in Nunspeet is nog te zien t/m 17 maart 2019. Meer informatie: Noord-veluws-museum.nl. Donateurs van De Vlinderstichting krijgen korting met de kortingsbon op www.vlinderstichting.nl/marjolein-bastin.